

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Liborem Hanušem, Ph.D., v hlavním líčení konaném dne 12. března 2024,

takto:

I.

Obžalovaný

P. V., narozený XXXXX, starobní důchodce, trvale bytem XXXXX,

je vinen, že

- 1) dne 7. 3. 2020 v XXXXX, jako znalec jmenovaný předsedou Krajského soudu v Brně dne 20. 2. 1991 pod sp. zn. Spr 670/91, na základě žádosti obhájce obžalovaného vypracoval znalecký posudek č. XXXXX z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, který mu následně předal, a tento jej předložil v Brně na ulici Polní 39 prvoinstančnímu soudu jako důkaz v rámci trestního řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 101/2020 v trestní věci obžalovaného M. V., nar. XXXXX, následně dne 16. 9. 2020 v Brně na ulici Polní č. 994/39 v budově Městského soudu v Brně při hlavním líčení v této trestní věci, které se konalo v čase od 13:00 hod do 15:30 hod, a po poučení podle § 106 trestního řádu a připomenutí znaleckého slibu, zde přednesl závěry tohoto svého znaleckého posudku a tento znalecký posudek zde obhajoval,

příčemž v tomto svém znaleckém posudku uvedl nesprávné údaje o příčině a průběhu dopravní nehody, ke které došlo dne 13. 10. 2019 v čase 20:27 hod. v XXXXX na ulici XXXXX ve směru jízdy od ulice XXXXX směrem k ulici XXXXX, kdy při této dopravní nehodě došlo k usmrcení chodkyně L. C., nar. XXXXX,

LHANU

konkrétně nesprávně stanovil rychlost vozidla obžalovaného M. V., kterou se pohybovalo k místu dopravní nehody, na hodnotu 40 km/hod.,

a nesprávně vyhodnotil, že poté, když při střetu vozidla obžalovaného M. V. a chodkyně L. C. došlo nejprve k podražení jejích nohou, pak k nahození jejího těla levou stranou na kapotu a k nárazu hlavy do čelního skla, byla chodkyně L. C. vezena na kapotě vozidla a řidič vozidla M. V. začal na danou situaci reagovat brzděním, čímž došlo ke sklouznutí těla chodkyně M. C. z kapoty na komunikaci vedle tohoto ještě jedoucího vozidla,

přičemž svoje závěry uvedené v tomto znaleckém posudku formuloval za použití k tomu, s ohledem na konkrétní zajištěné stopy a posuzovaný kontext dopravní nehody, profesně za daných okolností nepřipadných a nepřiléhavých metod znaleckého zkoumání, a to tzv. metody odhození střepů a tzv. metody navinutí, ačkoliv věděl a byl co do myslitelné alternativy srozuměn s tím, že by tyto závěry znaleckého posudku mohly pomoci obhajobě obžalovaného M. V., že na uvedené dopravní nehodě nenese žádné zavinění, případně že jeho míra zavinění je nižší, kdy obžalovaný M. V. byl následně rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2021 č. j. 3 T 101/2020-569 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021 č. j. 5 To 142/2021-654 uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku,

tedy

jako znalec podal hrubě zkreslený znalecký posudek [bod 1)],

čímž spáchal

přečin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku [bod 1)],

a odsuzuje se

za tento přečin a za sbíhající se přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku, kterým již byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021 č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021 č. j. 9 To 247/2021-228,

podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, § 68 odst. 1, 2, 3 a 5 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému peněžitému trestu** ve výměře 100 celých denních sazeb, výše denní sazby činí 1 000 Kč, celková částka peněžitého trestu je

100 000 (sto tisíc) Kč.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecně se specializací opravárenství a technický stav motorových vozidel, doprava silniční městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod v trvání

36 (třiceti šesti) měsíců.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se **zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021 č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021 č. j. 9 To 247/2021-228**, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

oproti tomu se

II.

Obžalovaný Ing. P. V., gen. shora,

podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 24. července 2023 č. j. 6 ZT 10/2023-58, **v rozsahu, v němž mu kladla za vinu, že**

- 2) dne 31. 8. 2021 v XXXXX jako znalec jmenovaný rozhodnutím předsedy Krajského soudu v Brně č. j. 670/91 ze dne 20. 2. 1991 na základě žádosti obhájce obžalovaného vypracoval znalecký posudek č. XXXXX z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, který mu následně předal, a tento jej předložil v Olomouci odvolacímu soudu jako důkaz v rámci odvolacího trestního řízení vedeného u Vrchního soudu v Olomouci pod sp.zn. 3 To 48/2021 v trestní věci obžalovaného T. Ch., nar. XXXXX, kdy veřejné zasedání se konalo dne 15.12.2021 v Olomouci, na Masarykově tř. č. XXXXX v budově Vrchního soudu v Olomouci v době od 9:00 hod do 10:05 hod, přičemž v tomto svém znaleckém posudku uvedl vědomě nesprávné údaje o příčině a průběhu dopravní nehody, ke které došlo dne 12.8.2018 v době kolem 11:10 hod na uzavřené části silnice II. třídy č. 419, v km 6,6 mezi obcemi Násedlovice a Čejč, při konání šampionátu automobilových závodů, přičemž nejprve ze strany řidiče vozidla obžalovaného T. Ch. došlo k úmyslnému najetí v nízké rychlosti do lýtka pořadatele - ředitele akce poškozeného D. Š., nar. XXXXX, čímž došlo k jeho povalení před kapotu vozidla na levou stranu, dále došlo k úmyslnému najetí do dalších účastníků uvedeného závodu - poškozeného J. K., nar. XXXXX a poškozeného R. L., nar. XXXXX, kterým byla způsobena zranění, kdy konkrétně nesprávně popsal celý nehodový děj týkající se střetu vozidla obžalovaného T. Ch. a poškozených J. K. a R. L., tím, že uvedl, že nejprve došlo ke konfliktu mezi řidičem vozidla obžalovaným T. Ch. a D. Š., kdy v té době v altánku, který byl vzdálen od místa konfliktu 16 metrů seděli bratři K. a L. (myšleno R. L.), čas do místa střetu z nulové rychlosti byl cca 2,9 s, dále uvedl, že lze předpokládat, že bylo technicky přijatelné, že v čase, kdy někdo volal, ať ho zastaví, uběhlo od rozjezdu cca 0,5 - 1,0 s, v tom okamžiku bratři K. vstali a šli řidiče vozidla obžalovaného T. Ch. zastavit, k tomuto potřebovali čas cca 2 s, v čase, kdy vstoupili řidiči do místa střetu - tj. 0,5 m za středovou čáru, bylo vozidlo obžalovaného T. Ch. vzdálené od místa střetu 0,0 - 0,4 s a řidič vozidla obžalovaný T. Ch. i při dobré reakci 0,8 s neměl čas střetu zabránit, především ale nesprávně určil, že technickou příčinou dopravní nehody - střetu s chodci bylo jejich náhlé vběhnutí do jízdní dráhy pohybujícího se vozidla v blízkosti cca 0,5 od středové čáry, kdy poškození řidiči vozidla obžalovanému T. Ch. vytvořili neočekávanou překážku a ten již nemohl danému střetu zabránit, přičemž veškeré tyto svoje závěry uvedené v tomto znaleckém posudku formuloval za použití zastaralých metod znaleckého zkoumání, které neodpovídají současným užívaným moderním metodám znaleckého zkoumání v tomto oboru, stejně tak závěry jeho znaleckého posudku jsou v rozporu s dalšími důkazy provedenými v tomto trestním řízení, stojí zcela izolovaně mimo další provedené důkazy, a tak činil proto, aby tyto závěry mohly pomoci obhajobě obžalovaného T. Ch., že na uvedené dopravní nehodě nenese žádné zavinění, přičemž T. Ch. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 52 T

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

11/2020-893 ze dne 6.5.2021 uznán vinným ze spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

čímž měl spáchat

přechin krivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. **K výroku pod bodem I. rozsudku:**
2. Po provedeném dokazování u hlavního líčení, poté, co po zralé úvaze hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, v tom rámci stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obžalovaného, soud dospěl k závěru, že byl bez důvodných pochybností prokázán skutkový stav popsáný ve výroku rozsudku (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu).
3. Provedeným dokazováním v hlavním líčení bylo předně zjištěno, že dne 7. 3. 2020 v XXXXX, jako znalec jmenovaný předsedou Krajského soudu v Brně dne 20. 2. 1991 pod sp. zn. Spr 670/91 (č.l. 668-669), na základě žádosti obhájce obžalovaného M. V. vypracoval obžalovaný P. V. znalecký posudek č. XXXXX z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod (č.l. 28-44), který mu následně předal, a tento jej předložil v Brně na ulici Polní 39 prvoinstančnímu soudu jako důkaz v rámci trestního řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 101/2020 v trestní věci obžalovaného M. V., nar. XXXXX. Následně dne 16. 9. 2020 v Brně na ulici Polní č. 994/39 v budově Městského soudu v Brně při hlavním líčení v této trestní věci, které se konalo v čase od 13:00 hod do 15:30 hod, a po poučení podle § 106 tr. řádu a připomenutí znaleckého slibu, zde obžalovaný přednesl závěry tohoto svého znaleckého posudku a tento znalecký posudek zde obhajoval. Rovněž bylo provedeným listinnými důkazy zjištěno, že v označené trestní věci byl posléze obžalovaný M. V. rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2021 č. j. 3 T 101/2020-569 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021 č. j. 5 To 142/2021-654 uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, a to v důsledku svého jednání, jímž (stručně shrnuto) způsobil dopravní nehodu, ke které došlo dne 13. 10. 2019 v čase 20:27 hod. v XXXXX na ulici XXXXX ve směru jízdy od ulice XXXXX směrem k ulici XXXXX, kdy při této dopravní nehodě došlo k usmrcení chodkyně L. C., nar. XXXXX (zejména č.l. 46-73, č.l. 219-238, č.l. 420-427, č.l. 654-664, č.l. 561-567, č.l. 569-572, č.l. 654-664 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020). Tato skutková zjištění obžalovaný nerozporoval.
4. **Z předmětného znaleckého posudku ze dne 7. 3. 2020 poř. č. 393-12/2020** z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod (č.l. 25-44, resp. č.l. 219-238 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020), vypracovaného v dané trestní věci obžalovaným, soud zjistil, že v něm ohledně nehodového děje při popisu stop mimo jiné obžalovaný uvedl, že na střeše vozidla nebyly nalezeny žádné stopy a že tělo chodkyně se střechy zřejmě nedotklo. Nárazovou rychlost vozidla Citroën určil obžalovaný jednak z odhození střepin světlometu (bod 2.5.1, s 13), kdy poukázal na to, že v hodnocené věci byla Policií ČR určena pouze vzdálenost začátku střepin s absencí popisu jejich velikosti, těžiště, včetně určení vzdálenosti poslední střepiny a jejich těžiště. K tomu uvedl, že i

přesto lze z podkladů uvedených v posudku, ale s opatrností, určit pravděpodobnou nárazovou rychlost s chodkyní, a to jako jednu z možných metodik. Vzhledem k tomu, že nebyly zadokumentovány poslední střeptiny od místa střetu, tak potom výpočtem dospěl k závěru, že nárazová rychlost vozidla Citroën byla 34,4 km/h. Dodal, že danou rychlost nemohl ověřit již dalším výpočtem, a proto se jedná pouze o pravděpodobnou rychlost, a to ještě s opatrností, ale na straně druhé s dostatečnou orientační přesností.

5. Dále obžalovaný určil ve znaleckém posudku nárazovou rychlost podle navinutí chodkyně (bod 2.5.2, s. 13-14). Zde poté, co vyjmenoval jednotlivé příslušné parametry zajištěných stop a dle něj relevantních hledisek, dospěl k délce tzv. navinutí cca 192 cm. Souvztažně poukázal na publikovanou literaturu (A. H., G. H., 5/205, přeložil z němčiny V. R., str. 188, obr. 11.20), kde míra navinutí chodce výšky 160-169 cm při navinutí 1/92 m udává nárazovou rychlost cca do 38 km/h. K tomu připojil konstatování, že vzhledem k tomu, že tvar předě vozidla Citroën je velmi specifická včetně velmi krátké přední kapoty, lze ze znaleckého hlediska nárazovou rychlost navýšit a lze říci, že rychlost nebyla s velkou mírou pravděpodobnosti vyšší jak 40 km/h. Následně v bodě 2.5.3 (s. 16) určil obžalovaný výsledný závěr o nárazové rychlosti vozidla s tím, že tato byla v místě střetu s chodkyní 40 km/h. Dodal, že vzhledem k tomu, že před stretem nebyly zanechány žádné brzdě stopy a ani ve výpovědi řidič neudával, že by brzdil, tak rychlost předstřetová byla totožná s rychlostí nárazovou. Dále obžalovaný konstatoval, že v čase vstoupení chodkyně do jízdní dráhy vozidla Citroën při rychlosti 40 km/h bylo schopno vozidlo zastavit na vzdálenost 17,9 m, ale mělo vstupem do vozovky chodkyně k dispozici pouze 9,4 m, v důsledku čehož řidič nemohl ani při intenzivním brzdě ní nehodě zabránit a chodkyně mu vytvořila náhlou a neočekávanou překážku.
6. Ve svých znaleckých závěrech potom obžalovaný konstatoval, že řidič vozidla Citroën se pohyboval za noční tmy rychlostí 40 km/h v pravém jízdním pruhu ve vzdálenosti cca 0,5 m od pravého okraje vozovky. Když byl ve vzdálenosti cca 9,4 m od místa střetu, tak mu náhle a neočekávaně vstoupila do koridoru jeho jízdní dráhy chodkyně pohybující se v tmavém oblečení rychlostí cca 4 km/h, a došlo bez brzdě ní ke střetu na přechodu pro chodce, a to pravou přední částí vozidla, kde první místo kontaktu bylo ve vzdálenosti cca 0,45 m od pravého obrysu vozidla s levou zatíženou nohou, kdy chodkyně byla natočena k vozidlu svou levou stranou. V první fázi došlo k podražení jejích nohou a k nahození těla levou stranou na kapotu a k nárazu hlavy do čelního skla, kdy míra navinutí, tzn. vzdálenost od země do místa poškození hlavou čelního skla byla 1,92 m. Chodkyně po střetu byla vezena na kapotě vozidla a poté co řidič začal na danou situaci reagovat brzdě ní, se tělo chodkyně nohami napřed sklouzlo po kapotě a zůstalo v konečné poloze na zádech komunikace ve vzdálenosti cca 40 m za výchozím bodem měření a cca 30 m za místem střetu. Z technického hlediska byl hlavní příčinou dopravní nehody pohyb chodkyně, která v tmavém oblečení a z prostoru tmavého místa náhle a neočekávaně vstoupila na přechod pro chodce do jízdní dráhy vozidla Citroën, a to v čase, kdy řidič vozidla nemohl na danou vzdálenost v čase reakce ani zareagovat, natož vozidlo před MS zastavit. Řidič vozidla za dané situace nemohl dopravní nehodu odvrátit, a to vzhledem k tomu, že chodkyně mu vstoupila do jízdní dráhy ve vzdálenosti cca 9,4 m před místem střetu a řidič při předpokládané rychlosti 40 km/h potřeboval pro odvrácení nehody včetně reakční doby dráhu cca 17,9 m.
7. Jak vyplývá z protokolu z hlavního líčení konaného před Městským soudem v Brně v trestní věci vedené pod sp. zn. 3 T 101/2020 dne 16. 9. 2020, obžalovaný na těchto svých závěrech posléze setrval i při svém znaleckém výslechu u hlavního líčení, při němž i k položeným dotazům jednoznačně preferoval jím použité metody, jakož i na jejich základě učiněné závěry, a to vše s tím, že chodkyně byla vozidlem Citroën vezena před tím, než dopadla na zem a rozhodně nebyla odhozena přes střechu vozidla (č.l. 335-339, resp. č.l. 300-309 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020).

8. **Obžalovaný P. V.** v hlavním líčení předně uvedl, že se cítí být nevinný a zevrubně rozvedl své závěry obsažené ve shora označeném znaleckém posudku.
9. Trval na tom, že pokud se týče posuzovaného nehodového děje, vozidlo Citroën se pohybovalo rychlostí 40 km/hod. a ve vzdálenosti cca 9,4 metrů od místa střetu řidiči M. V. vstoupila náhle a neočekávaně do koridoru jeho jízdní dráhy chodkyně, a právě její vstup do vozovky, navíc oděné v tmavém oblečení, byl hlavní příčinou dopravní nehody, které nemohl řidič M. V. zabránit. Zdůraznil, že když auto narazí do chodkyně, tak rozhodně neodletí 29 metrů. Obšrně popsal danou situaci s tím, že chodkyně byla na vozidle Citroën rozhodně vezena a teprve následně při brzdění vozidla řidičem z něho spadla na stranu vpravo. Poukázal na to, že nárazovou rychlost vozidla vypočítával podle metody „odhození střepeň“ a rovněž použil metodu „navinutí“, a to z toho důvodu, že policie do nálezu napsala, že na střeše vozidla nebyla žádná stopa. Odtud odvodil, že chodkyně nemohla přeletět v žádném případě přes střechu, v důsledku čehož – tj. když „se nedostala na střechu“ – nelze použít metodu „odhození“, pro jejíž použití je právě dle jeho tvrzení nutná stopa na střeše. To je podle obžalovaného, jak výslovně zdůraznil, také problémem znaleckých posudků J. M. a doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., že do svých nálezů nevedli, že na střeše vozidla nebyly žádné stopy. Obžalovaný se rovněž opakovaně vyjádřil tak, že by chtěl vidět na simulaci, kterou provedl doc. Vémola, „na tom videu, co mu to udělalo a kudy mu ten chodec šel“. Konstatoval, že on sám totiž nezná za 31 let případ, že „by chodec šel přes střechu a nezanechal tam stopy“.
10. V této souvislosti obžalovaný poukázal na to, že použití programu PC crash je vhodné tehdy, když poškozený „jde přes střechu“, přičemž i tehdy to lze zkontrolovat metodou „navinutí“, kterou detailně popsal. Konstatoval, že ji samozřejmě nelze použít ani tehdy, když vozidlo brzdí, nicméně v posuzovaném případě však vozidlo před střetem s chodkyní nebrzdilo. Obžalovaný současně trval také na tom, že tato metoda není zastaralou metodou. Dle něj to plyne i ze znaleckého standardu č. 3 a Příručky znalce pro analýzu silniční nehody 2. Na podporu tohoto tvrzení uvedl, že na katedře soudního inženýrství v Žilině metodu „navinutí“ vyučují a na Pardubické univerzitě i aktuálně využívají. Nevyučují ji na Ústavu soudního inženýrství v Brně, i když to je – jak dodal – jeho domněnka. I S., který je šéf dopravních nehod, vydal „analýzu silničních nehod dvojku“ a tam se zmiňuje o tom navinutí. Sám současně poznamenal, že když se do té knížky díval, tak je tam opravdu jenom zmínka, ale rozebrané to tam není. Konstatoval, že metoda „navinutí“ má původ v Německu a v roce 2009 příslušnou knihu, kterou označil, přeložil Ing. Rábek. Obžalovaný dále poukázal na to, že psal P. K. a K., což je jednatel Ústavu soudního inženýrství v Žilině, s tím, jestli má ve svých literaturách někde uváděnou metodu „navinutí“. P. K. mu odepsal, že co se týká metody navinutí, tak on ji nepovažuje za metodu, kterou není možno použít. Zákonitosti, které byly zjištěny při odhození platí dodnes. K tomu dodal, že má určité rozpětí a svoje limity, ale to platí o každé metodě.
11. Soud provedl v hlavním líčení jednak důkaz **znaleckým posudkem Ing. Jiřího Meduny ze dne 24. 1. 2020 č. 539-3/20**, z oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská, se zvláštní specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, vypracovaným prvotně v předmětné věci Městského soudu v Brně vedené pod sp. zn. 3 T 101/2020 (č.l. 134-164 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020).
12. Tento znalec v něm poukázal co do průběhu posuzovaného nehodového děje na to, že ke kontaktu vozidla Citroën s chodkyní došlo pravou částí pravého nárazníku a pravého světlometu a levé dolní končetiny v oblasti bérce chodkyně. Vlivem střetu byla chodkyně vržena, tj. odhozena vpřed ve směru jízdy vozidla Citroën. V této souvislosti poznamenal, že v průběhu pohybu mohlo dojít i k jejímu kontaktu se střechou vozidla, které se přibližovalo k okamžiku střetu jím určeno rychlostí 57 km/hod., přičemž chodkyně se pohybovala do místa střetu rychlostí 4 km/hod., což představuje běžnou chůzi. Znalec dospěl k závěru, že v okamžiku, kdy se chodkyně nacházela v postavení na Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

okraji pravé krajnice, se vozidlo Citroën nacházelo ve vzdálenosti 28 metrů před místem střetu, ke kterému by nedošlo, pokud by obžalovaný na situaci reagoval v okamžiku, kdy jeho vozidlo se nacházelo ve vzdálenosti 25 metrů před střetem. Dodal, že vzhledem ke vzdálenosti dosvitu tlumených světlometů vozidla Citroën a ke skutečnosti, že v prostoru místa nehody bylo v činnosti veřejné osvětlení, mohl obžalovaný v tomto okamžiku poškozenou pozorovat a rozpoznat její úmysl vstoupit do vozovky. V případě reakce v okamžiku, kdy chodkyně vstupovala do vozovky, by řidič M. V. ovšem nemohl střetu zabránit. Znalec dospěl rovněž k závěru, že chodkyně mohla vozidlo Citroën před vstupem do vozovky pozorovat, neboť její rozhled do míst, odkud přijíždělo vozidlo, nebyl nijak omezen. Vozidlo Citroën mohla spatřit včas a v dostatečné vzdálenosti před místem střetu dříve, než mohla být spatřena řidičem V., protože k nehodě došlo v noční době a u vozidla Citroën bylo v činnosti osvětlení. Konstatoval, že před vstupem do vozovky se mohla chodkyně dostatečně přesvědčit o tom, zda může vozovku bezpečně přejít a této skutečnosti mohla přizpůsobit své jednání. Pokud by nevstoupila do nebezpečného koridoru pohybu vozidla Citroën, k dopravní nehodě by nedošlo.

13. Dále pak soud v hlavním líčení provedl důkaz **revizním znaleckým posudkem A. V. , ze dne 12. 3. 2021 č. 1 290/2021**, z oboru doprava, odvětví doprava městská, silniční se specializací technické posudky o příčinách silničních nehod (č.l. 475-544 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020), a tohoto znalce v hlavním líčení rovněž velmi podrobně vyslechl.
14. Ve znaleckém posudku se tento znalec, jak přesně rozvedl ve svém výsledku u hlavního líčení, za pomoci zadání přesných dat a konkrétně specificky nastavených hledisek zaměřil metodou použití simulačního programu PC crash na zjištění rychlosti příjíždějícího vozidla Citroën, která byla dle něj neměnná i při střetu, neboť na místě nebyly nalezeny žádné brzdné či smykové stopy a řidič vozidla M. V. rovněž uváděl, že v daném momentu nebrzdil. V této souvislosti znalec vycházel z odhozové vzdálenosti chodkyně. V rámci stanovení rychlosti vozidla za pomoci programu PC crash své závěry verifikoval i za použití relevantní zahraniční literatury, označené ve znaleckém posudku. V daném kontextu znalec zmínil, že nebylo možné provést vyšetřovací pokus, který by se v takových případech měl standartně dělat, protože inkriminovaný přechod byl bezprostředně po nehodě zrušen, a strom, v jehož koruně byla lampa veřejného osvětlení, byl skácen, což doložil i příslušnou fotodokumentací.
15. Znalec konkrétněji vypověděl, že vlastní střet řešil s podporou simulačního programu PC Crash s tím, že k předmětnému výpočtu tohoto vlastního střetu je použit kinetický výpočet, tzn. zahrnující veškeré dynamické parametry daného střetu, kdy je třeba simulační program patřičně pro konkrétní situaci nastavit, což u parametrů vozidla Citroën C1 není problém, přičemž parametry chodkyně stran hmotnosti a výšky, jakož i další relevantní momenty byly také známy, v důsledku čehož nic nebránilo tomu, aby po korektním nastavení vstupních dat do toho vícetělesového modelu, který použil pro chodkyni, bylo přistoupeno k několikanásobné opakované simulaci vlastního střetu. Přitom respektoval výpovědi řidiče Citroën s tím, že rychlost při dané kolizi takto zjištěná mu na simulačním programu vyšla 64 km/h, plus mínus asi 3 km/h. Po další jízdě tohoto vozidla v souladu s výpovědí řidiče M. V. vozidlo brzdilo a zastavilo asi zhruba 60 m od místa kolize. Chodkyně byla přitom zachycena pravou přední částí vozidla, kdy byl rozbit pravý přední světlomet, poškozena kapota a byla tam zachycena její kabelka na deformované kapotě, což způsobila právě oblá část vozidla Citroën. Tím byla eliminována její rychlost, která byla shodně jimi všemi třemi znalci volena 4 km/h, což je 1,1 desetina metru za sekundu. Znalec poukázal na to, že chodkyně byla odražena vpřed a tím, že vozidlo nebrzdilo, dopadla za jedoucí vozidlo, přičemž vozidlo dál zpomalovalo, jak i řidič vypověděl, do konečné polohy, která byla zdokumentována.
16. Znalec poukázal na to, že dále provedl analýzu stanovení nárazové rychlosti vozidla celkového odhození chodkyně pomocí grafu, kdy vyšel z toho, že konečná poloha chodkyně byla zdokumentována 28 metrů za místem střetu. Z pohledu testování správnosti závěru a jeho Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

verifikace poukázal na to, že pokud tuto vzdálenost odhození znázorníme ve třech různých diagramech jím odkazované literatury uvedené ve znaleckém posudku pod body 6, 8 a 10, což jsou převzaté hodnoty ze zahraničních publikací, potom lze zjistit, že vypočtená rychlost s podporou simulačního programu je někde uprostřed těchto rozmezí, které udávají diagramy. U literatury pod bodem 6 je to rozmezí 50 km/h, tomu odhození 28 metrů odpovídá rychlost 53-74 km/h, do čehož spadá jím určená rychlost 64 km/h. Podle literatury pod bodem 8 je to rozmezí 59-75 km/h, což rovněž spadá do rozmezí 64 km/h a v literatuře pod bodem 10 je uvedeno 63 km/h rozmezí pro odhozovou vzdálenost 28 metrů až 80 km/h, do čehož opět spadá jím určená rychlost 64 km/h. Posléze znalec konstatoval, že jím určenou rychlosti vozidla 64 km/h považuje takto za korektně určenou a náležitě verifikovanou.

17. K tomu soud poznamenává, že shora poukazovaná literatura, vyjmenovaná na s. 2 a 3 revizního znaleckého posudku doc Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., je v případě publikace pod bodem 6) od autora G. Kasanického a pod bodem 8) od autorů G. Kasanického a P. Kohúta, tj. odborníků v oboru silničních nehod, na něž ve své výpovědi při souvislostech použití metody „navinutí“ odkazoval obžalovaný.
18. V hlavním líčení znalec A. V., rovněž na notebooku opakovaně přehrál obrazový záznam jím učiněné modelace průběhu nehodového děje, vytvořené dle přesně zadaných konkrétních parametrů posuzovaného případu, kdy takto provedeným (a opakovaně obžalovaným požadovaným) důkazem bylo vyvráceno i obžalovaným P. V. předkládané tvrzení, že chodkyně na jeho modelaci nemohla hlavou udeřit do čelního skla vozidla Citroën.
19. Znalec doc Ing. Aleš Vémola, Ph.D., se v těchto souvislostech vyjádřil tak, že pokud chodkyně byla, resp. místo střetu chodkyně s vozidlem bylo asi 1,1 m od okamžiku vstupu do vozovky, tak to je 1 sekunda, kterou měl v podstatě řidič na to, aby na chodkyni reagoval. Nemohl tudíž včas zastavit, což potom vyplývá z dalších rozborů, dle nichž by ani v rychlosti 50 km/h při této konstelaci nezastavil. Bylo by třeba rychlosti nižší, což v posudku uvádí následně v možnostech případného odvrácení střetu. Chodkyně, která byla oblečena do oděvu tmavé barvy bez reflexních prvků, tak vytvořila dle tohoto znalce vstupem z pravé strany do koridoru pohybu vozidla překážku náhlou, nikoli však neočekávanou, protože byla na přechodu. Znalec konstatoval, že hlavní příčinou dopravní nehody tudíž byl vstup chodkyně do vozovky v koridoru pohybu vozidla zprava, v důsledku čehož neměl řidič při zjištěné rychlosti šanci kolizi zabránit. Zabránit střetu by nemohl ani tehdy, kdyby jel rychlostí 50 km/h, která byla před tím přechodem stanovena. K tomu výslovně poznamenal, že pokud někdo vstoupí do koridoru pohybu vozidla zprava řidiči jedoucím rychlostí 50 km/h na vzdálenost kratší jak 30 metrů, což uvádí pravidelně i na přednáškách, tak si může být jist tím, že ho to vozidlo srazí, protože řidič má na reakci přibližně 1 sekundu a za tuto 1 sekundu řidič jenom reaguje nebo reálně ani reagovat nestačí. Dodal, že řidič by musel jet v posuzovaném případě rychlostí 37 km/h, aby stihl střetu zabránit, pokud by chodkyni viděl a reagoval. Znalec současně konstatoval, že pokud by se chodkyně rozhlédla před vstupem do vozovky, tak by z obrubníku lávky viděla vozidlo, které bylo vzdáleno před kolizí 18 metrů. Pakliže by přerušila přecházení, tak by potom ke kolizi nedošlo.
20. Ohledně posudku P. V. poukázal znalec doc Ing. Aleš Vémola, Ph.D., na to, že zásadní vadou jeho znaleckého posudku je skutečnost, že uvažuje, že chodkyně byla z místa střetu do konečné polohy vezena na kapotě, přičemž i při hlavním líčení dne 16. 9. 2020 P. V. uvedl, že policie píše, že na střeše nebyly nalezeny žádné stopy. Přitom z fotodokumentace, kterou měl k dispozici a je obsažena i v příloze jeho revizního znaleckého posudku, plyne, že na střeše vozidla je stopa otěru zcela zjevná. Dle něj je zcela standartní a běžné, že znalec zkoumá všechny okolnosti; k čemuž dodal, že i když si toho policie nevšimla, tak to vyfotila.

21. Tento znalec konstatoval, že zásadní věcí je, že chodkyně byla opravdu odhozena, a tím, že vozidlo nebylo brzděno, tak v tom letu ji vozidlo předjelo a ona dopadla za vozidlo. Je si jist tím, že chodkyně určitě nebyla vezena, což je právě zásadní problém v konfrontaci se znaleckými závěry Ing. Petera Vlka. Poznamenal, že aby byl chodec takto po střetu s vozidlem vezen, se sice někdy stává, ale pouze při nižších rychlostech, a když vozidlo brzdí. V situaci, kdy řidič vidí, že je před ním chodec a začne intenzivně brzdit před nárazem, se potom může stát, že sraženou osobu veze, ale současně je tomu tak, že potom se ta osoba sesune z kapoty vozidla a zůstane před vozidlem. V posuzovaném případě vozidlo oproti tomu chodkyni ani neobjelo, protože řidič několikrát opakovaně uvedl, že nebrzdil, držel volant v rovném směru, přičemž měl obavu, aby nesjel do řeky. O žádném vyhýbání chodkyni není řeč a v podstatě ani v posuzované věci nebylo možné.
22. Pokud se týče metody tzv. odhození střepů, k tomu se znalec vyjádřil tak, že střepy v daném případě nejsou nikterak významné, a navíc ještě jejich rozptyl a pohyb poté, co vznikl posuzovanou kolizí, byl zamezen nebo alespoň ovlivněn zásadním způsobem zachycenou kabelkou chodkyně. Proto nelze z této metody korektně vycházet. Za takové situace daná metoda nemá totiž dostatečnou vypovídací schopnost, resp. její výsledek není objektivní, protože je velmi zkreslující. V této souvislosti znalec poukázal na to, že v důsledku toho, že byla před světlotmetem jednak chodkyně a jednak nestandardně zachycena její kabelka, je totiž pohyb střepů úplně jiný. Současně uvedl, že navíc tato metoda vznikala v době, kdy byla opravdu skla světlotmetů motorových vozidel skleněná, což už delší dobu není, kdy na moderních vozidlech jsou polykarbonáty. Proto tento znalec s ohledem na zajištěné stopy a uvedené situační konstelace považuje použití metody tzv. odhození střepů za nevhodné, nepřijatelné a nepřiléhavé.
23. Znalec se dále vyslovil tak, že totéž nepřiléhavé a nepřijatelné užití metody Ing. Peterem Vlkem platí o metodě tzv. navinutí, která byla diskutována v 60. a 70. letech 20. století, protože tehdy nebylo z čeho vycházet a nebyly k dispozici dnešní sofistikované simulační programy. Dodal, že tato metoda tak byla poplatná své době a v dnešní době je již sofistikovanými simulačními programy překonána. Od doby užívání simulačních programů, které jsou odladěny na střety s chodci, to proto není vhodná metoda, která by měla dostatečné vypovídací schopnosti v míře a přesnosti jako tyto simulační programy.
24. Nutno konstatovat, že znalec doc. Ing. Aleš Vémola, Ph.D., všechny své rozhodné úvahy, použité metody i znalecké závěry podrobně, dostatečně, konzistentně a přesvědčivě vyložil a vysvětlil, přičemž soud nemá o těchto jeho závěrech a úvahách žádné pochybnosti. Jeho výpověď netrpí žádnými podstatnými vnitřními ani vnějšími rozpory. Rozhodné závěry znalce doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., nadto z převážné a významné části korespondují s předchozími úvahami a závěry znalce Ing. Jiřího Meduny, a to konkrétně jednak (aproximativně) ohledně rychlosti jízdy vozidla řízeného M. V. v době střetu s chodkyní, jednak i stran následného odhození a pohybu jejího těla v důsledku střetu s motorovým vozidlem, tj. toho, že chodkyně nebyla po střetu vozidlem Citroën vezena, jakož i ohledně toho, že hlavní příčinou předmětné dopravní nehody byl skutečně vstup chodkyně do vozovky. Proto soud svá skutková zjištění na obsahu výpovědi znalce doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., (ve spojení s ostatními provedenými důkazy) posléze vystavěl.
25. Vzhledem k takto provedenému dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru, že obžalovaný P. V. ve svém shora označeném znaleckém posudku uvedl nesprávné údaje o příčině a průběhu dopravní nehody, ke které došlo dne 13. 10. 2019 v čase 20:27 hod. v Brně na ulici Poříčí ve směru jízdy od ulice Bauerova směrem k ulici Vídeňská, kdy při této dopravní nehodě došlo k usmrcení chodkyně L. C., nar. XXXXX, a to v rozsahu, v němž konkrétně nesprávně stanovil rychlost vozidla obžalovaného M. V., kterou se pohybovalo k místu dopravní nehody, na hodnotu 40 km/hod., a nesprávně vyhodnotil, že poté, když při střetu vozidla obžalovaného M. V. a chodkyně L. C. došlo nejprve k podražení jejích nohou, pak k nahození jejího těla levou stranou na kapotu a k nárazu hlavy do čelního skla, byla chodkyně L. C. vezena na kapotě vozidla a řidič vozidla M. Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

V. začal na danou situaci reagovat brzděním, čímž došlo ke sklouznutí těla chodkyně M. C. z kapoty na komunikaci vedle tohoto ještě jedoucího vozidla. Dále pak, že svoje závěry uvedené v tomto znaleckém posudku formuloval za použití k tomu, s ohledem na konkrétní zajištěné stopy a posuzovaný kontext dopravní nehody, profesně za daných okolností nepřipadných a nepřiléhavých metod znaleckého zkoumání, a to tzv. metody odhození střepů a tzv. metody navinutí, ačkoliv věděl a byl co do myslitelné alternativy srozuměn s tím, že by tyto závěry znaleckého posudku mohly pomoci obhajobě (tehdy) obžalovaného M. V., že na uvedené dopravní nehodě nenese žádné zavinění, případně že jeho míra zavinění je nižší.

26. Tímto způsobem a adekvátně tomu soud modifikoval a zčásti upřesnil skutkovou větu oproti jejímu znění obsaženému v podané obžalobě a současně vypustil tu její část, dle níž obžalovaný „*především ale nesprávně určil, že z technického hlediska bylo hlavní příčinou uvedené dopravní nehody pohyb chodkyně L. C., která v tmavém oblečení a z prostoru tmavého místa náhle a neočekávaně vstoupila na přechod pro chodce do jízdní dráhy vozidla obžalovaného M. V., a to v čase, kdy řidič vozidla obžalovaný M. V. nemohl na danou vzdálenost v čase reakce ani zareagovat, natož svoje vozidlo před místem střetu zastavit, čímž řidič vozidla obžalovaný M. V. nemohl za dané situace tuto dopravní nehodu nijak odvrátit*“, neboť výslechem znalce doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., bylo prokázáno, že hlavní příčinou předmětné dopravní nehody naopak skutečně byl vstup chodkyně do vozovky do koridoru pohybu vozidla zprava a za dané situace nemohl řidič vozidla střet s chodkyní odvrátit (v důsledku čehož neměl řidič při zjištěné rychlosti šanci kolizi zabránit, jak výslovně konstatoval), což bylo shora blíže již popsáno.
27. V neposlední řadě v této souvislosti soud nad rámec v hlavním líčení prokazaných skutkových okolností poukazuje též na to, že i Městský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2021 č. j. 3 T 101/2020-569 uvedl, že obžalovaný M. V. sice porušil svou zásadní povinnost o jízdě předepsanou rychlostí (*tj. 50 km/h*), nicméně porušení této povinnosti nebylo jedinou a ani nejpodstatnější příčinou vzniku účinku, na němž spolupůsobilo více příčin, z nichž jedna byla neopatrnost chodkyně ve smyslu § 4 písm. a) zákona o silničním provozu o nezbytnosti ohleduplného a ukázněného chování všech účastníků silničního provozu, jakož i § 54 odst. 3 téhož zákona, podle kterého chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem, když viditelnost vozidla osvětleného obžalovaného byla dostatečná a ničím zakrytá, jak koneckonců dovodili všichni tři znalci a nelze vyloučit, že právě při vstupu do vozovky četla zprávu ve svém mobilním telefonu (s. 5 a 6. rozsudku).
28. Na shora popsaných limitech a konkrétní nevhodnosti, nepřiléhavosti a nepřipadnosti použití tzv. metody odhození střepů a tzv. metody navinutí na konkrétní posuzovanou dopravní nehodu ničeho nemění ani obsah obžalovaným předložených listinných důkazů, konkrétně fotokopie části publikace Ing. Vlastimila Rábka, Ph.D., Interakce lidského těla s interiérem vozidla (č.l. 722-745), fotokopie části Znaleckého standardu č. III a č. IV., datovaného rokem 1991, resp. jeho stran 91 a 93 (č.l. 746-750), fotokopie s. 459, dle obžalovaného z Příručky znalce II. (č.l. 750) a ani emailová komunikace předložená obžalovaným (č.l. 751-752, č.l. 770). Pokud doc. Pavol Kohút v této emailové komunikaci obžalovanému na jeho dotaz odepsal, že co se týče metody navinutí, že ji nepovažuje za metodu, kterou není možno použít s tím, že zákonitosti, které byly zjištěny při odhození platí dodnes, potud nutno současně zdůraznit, že k tomu sám současně dodal, že tato metoda má určité rozpětí a svoje limity; což právě v konkrétním posuzovaném případě bylo popsáno shora. Obdobnou validitu má i sdělení Vlastimila Rábka ze dne 24. 1. 2024, v němž navíc i on sám uvádí, že použití metody určení nárazové rychlosti dle navinutí chodce je odvislé od „typu stop, co jsou k dispozici“.
29. Obžalovaný dále vznesl tyto důkazní návrhy:
30. Návrh na výslech svědka, a to vyšetřovatele V. M. odůvodnil tím, že ve svém usnesení mj. nepravdivě uvedl, že obžalovaný „nesprávně uvedl, že u chodkyně došlo nejprve k podražení jejich Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

nohou, pak k nahození jejího těla... atd., což bylo ve shodě, jak jeho stanoviska, ale i stanoviska doc. Vémoly“, a aby dále vysvětlil, jaké zastaralé metody použil [týkající se jednání pod bodem 2) výroku rozsudku], což nedokázala vysvětlit ani státní zástupkyně dne 18. 11. 2023 u hlavního líčení. Dále pak, aby vysvětlil, proč a na základě čeho dospěl k závěru, že oba jeho znalecké posudky byly zpracovány amatérsky, a proč bylo chybou, že znalecký posudek č. 504-44/21 měl sice 70 stran, avšak 60 stran z toho byl prakticky přepis podkladů z trestního spisu, a proč uvedl, že znalecké posudky byly psány jako beletrie pro čtenáře, a nikoliv, jako znalecké posudky a že náčrtek (myšleno asi plánek) byl zpracován snad na balicím papíře. Tento důkazní návrh soud zamítl, protože nedisponuje dostatečnou vypovídací kapacitou vzhledem k předmětu dokazování, jemuž je mimoběžný, resp. není s to potvrdit ani vyvrátit soudem dokazované skutečnosti a nadto jde o důkaz nadbytečný.

31. Návrh na výslech znalce Ing. Jiřího Meduny odůvodnil obžalovaný tím, aby tento znalec vysvětlil, proč do nálezu neuvedl a ani nepracoval s fakty zjištěnými a zadokumentovanými Policií ČR v „Protokolu o DN PČR“ při ohledání místa dopravní nehody, jako mimo jiné, že na střeše vozidla nebyly nalezeny žádné stopy od chodkyně, která nešla přes střechu vozidla C1. Dále proč uvedl, že čelní sklo nebylo poškozeno hlavou chodkyně, když Policie ČR tuto stopu hlavy s vlasy označila jako stopu č. 8, a proč uvedl, že „chodkyně byla vržena vpřed ve směru jízdy vozidla a nebyla vezena, když literatura jednoznačně uvádí, že je vezena vždy i když se rychlost určuje podle odhození“, a „že místo DN bylo osvětleno veřejným osvětlením a že náraz musel být mnohem větší vzhledem k poškození vozidla a zranění (roztržení aorty), a tedy rychlost mnohem vyšší než uvedl“ obžalovaný a „mnoho dalších nelogických a chybných a technicky nepřijatelných závěrů, které je nutno vysvětlit“. Následně požadoval zajištění souvisejícího důkazu v podobě videa, řešícího nehodový střet chodkyně s vozidlem Citroën s podporou simulačního programu PC Crash. Oba tyto důkazní návrhy soud zamítl z toho důvodu, že jde o důkazy nadbytečné, neboť rozhodné skutkové okolnosti má soud za prokázány s dostatečnou praktickou jistotou, tj. bez důvodných pochybností, a znalecký posudek Ing. Jiřího Meduny, jak bylo shora řečeno, je v bodech podstatných pro rozhodnutí soudu ve shodě se závěry, které soud zjistil výslechem doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D.
32. Obžalovaný dále navrhl, aby soud vyslechl svědky O. R. a V. V., „kteří mj. u HL dne 16.9. 2020 uvedl, že viděl nějakou šmouhu, že neví, co to bylo ... viděl nějakou siluetu, jenom takový stín, což je v rozporu s tvrzením obžaloby SZ, která nepravdivě mj. uvedla, že svědci viděli letět něco vzduchem a dále viděli dopadnout tělo poškozené, což nebyla pravda, nic takového neuvedli“. K tomu soud uvádí, že tvrzení státní zástupkyně obsažená v obžalobě (zde v jejím odůvodnění) nejsou pro soud závazná v tom směru, aby z nich skutkově vycházel, nýbrž skutkový stav je teprve v hlavním líčení soudem na základě provedení dokazování a jeho hodnocení vytvářen a stabilizován. Ani těmto důkazním návrhům tudíž soud nevyhověl, neboť s ohledem na to, co by jimi mělo být dle obžalovaného objasněno (potvrzeno nebo vyvráceno), nedisponují tyto důkazy dostatečnou vypovídací kapacitou vzhledem k předmětu dokazování a jde o důkazy nadbytečné, které by nebyly s to potvrdit, ani vyvrátit soudem prokazované okolnosti.
33. Pokud potom obžalovaný požadoval zajištění důkazu v podobě videa (vizuální rekonstrukce), řešícího nehodový střet chodkyně s vozidlem Citroën s podporou simulačního programu PC Crash, modelovaného při zpracování jeho znaleckého posudku doc. Ing. Alešem Vémolou, Ph.D., jím byl již proveden důkaz u hlavního líčení dne 23. 1. 2024, a proto i tento důkazní návrh soud zamítl.
34. Pro úplnost soud dodává, že státní zástupkyně na podporu svých závěrů o vině, resp. účelovosti znaleckého posudku obžalovaného poukázala v průběhu hlavního líčení, jakož i v přednesu závěrečné řeči na to, že závadové a účelové jednání obžalovaného v souvislosti s jím vyhotoveným znaleckým posudkem bylo soudy dovozováno i v trestní věci vedené před Okresním soudem Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

v Olomouci pod sp. zn. 5 T 116/2018, což dokládala rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 10. 8. 2018 č. j. 5 T 116/2018-494 a navazujícím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 7. 11. 2018 č. j. 68 To 296/2018-652 (č.l. 776-777, č.l. 778-798, č.l. 799-816). Takový postup je ovšem především zjevně v rozporu s principem presumpce nevinny, zakotveným v ústavní rovině v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a s právem na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, z čehož plyne, že z citovaných rozsudků v této trestní věci ve státní zástupkyní naznačeném rámci nemůže soud při korektním postupu důkazně dovozovat, a to ani podpůrně, naprosto ničeho (z pohledu argumentace *a fortiori* tím spíše, že v předmětné trestní věci nebylo proti P. V. vedeno trestní řízení, ale vystupoval v něm v procesním postavení znalce).

35. **Trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odst. 1 tr. zákoníku** se dopustí ten, kde jako znalec podá nepravdivý, hrubě zkreslený nebo neúplný znalecký posudek.
36. Za nepravdivý posudek lze považovat posudek, který je ve všech podstatných okolnostech a závěrech lživý, tedy v podstatě smyšlený nebo zfalšovaný, tedy je vědomě v naprostém rozporu s odbornými závěry učiněnými na základě dosaženého stupně vědeckého či jiného odborného poznání. *Hrubě zkreslený posudek může částečně odpovídat skutečnosti, ale některé podstatné okolnosti, resp. závěry jsou vědomě hrubě nepřesné, resp. nepravdivé.* O neúplný znalecký posudek se pak jedná v případech, kdy znalec úmyslně zamlčí některé podstatné okolnosti (podstatné z hlediska účelu a závěru posudku), a to i v případě, že na tyto okolnosti a závěry z nich vyplývající nebyl výslovně tážán při podávání posudku, musel je však při zpracování posudku zjistit a mají zásadní (podstatný) význam pro jeho odborné závěry. (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. II., § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3243-3244).
37. Jde přitom o úmyslný trestný čin (§ 15 tr. zákoníku), kdy úmysl musí zahrnovat i skutečnost, že jde o okolnost, která má podstatný význam pro rozhodnutí nebo zjištění, přičemž ovšem postačí i úmysl nepřímý [§ 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku].
38. Z provedeného dokazování vyplynulo, že ke svým znaleckým závěrům použil obžalovaný metody, které neměly být vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a skutkovým zjištěním, s ohledem na konkrétní zajištěné stopy a posuzovaný kontext dopravní nehody vůbec použity, případně (pokud vůbec) mohly být použity jen doplňkově a podpůrně. Při vypracování svého znaleckého posudku obžalovaný totiž náležitě *lege artis* nezohlednil všechna podkladová relevantní hlediska. Při výpočtu nárazové rychlosti vozidla Citroën, kterou výsledně stanovil na 40 km/h, vycházel jednak z metody tzv. odhození střepů, ač věděl, že zadokumentování střepin, nadto plastových, ze strany Police ČR a celý kontext, z něhož jejich odhození vzešlo, zakládá v mezích odborné erudice nevhodnost, nepřipadnost a nepřiléhavost použití této metody v daném posuzovaném rámci. Dále pak za účelem verifikace a podpory takto učiněného závěru o nárazové rychlosti vozidla použil metody tzv. navinutí, jejíž využití však nebylo zjevně případné a přiléhavé s ohledem na to, že bylo vyvráceno, že by poškozená mohla být na kapotě vozidla obžalovaného vezena, a to téměř až do samotného zastavení tohoto vozidla. Provedeným dokazováním bylo naopak prokázáno, že poškozená byla vozidlem obžalovaného bezprostředně odhozena, a to do vzdálenosti cca 29 metrů, což odpovídá rychlosti vozidla výrazně vyšší, než jakou určil obžalovaný. V žádném případě pak ovšem nemohlo dojít k sesunutí poškozené před vozidlo Citroën, jak ve svých závěrech uváděl obžalovaný, neboť v takovém případě by došlo k přejetí poškozené, což u hlavního líčení podrobně vysvětlil a přesvědčivě zdůvodnil slyšený znalec doc. Ing. Aleš Vémola, Ph.D.
39. Se zřetelem k tomu je nutno konstatovat, že při zpracování znaleckého posudku nepostupoval obžalovaný způsobem, který je nezbytné od znalce, vzhledem k významu výstupu jeho činnosti v podobě přesvědčivých, logických a z komplexu nezbytných podkladů dovozených správných Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

odborných závěrů, očekávat. Shora uvedené nedostatky, jichž si obžalovaný, vzhledem ke svému postavení soudního znalce musel být vědom, ve svém důsledku totiž vedly ke zpracování posudku, jehož odborné závěry se od skutečně správných odborných závěrů neliší v míře, která je běžně odůvodnitelná rozdílností pohledu znalce (coby jistého subjektivního prvku, který se nutně projevuje i při zpracování znaleckého posudku), nýbrž v míře již tak rozsáhlé a významné, která již dostatečně a plně odůvodňuje učinění právního závěru, že vypracoval znalecký posudek hrubě zkršený.

40. V této souvislosti sluší se říci, že obžalovaný v hlavním líčení setrval obhajoval použití metody tzv. navinutí tím, že na střeše vozidla Citroën nebyla nalezena žádná stopa. V hlavním líčení na svou obhajobu opakovaně poukazyval na to, že policie „do nálezu napsala, že na střeše nebyla žádná stopa“ (s. 3 protokolu), že „v tom nálezu policie bylo jednoznačně napsáno, kde byla ta hlava a že na střeše nebyly žádné stopy“ (s. 4 protokolu), dokonce i že „policie napsala, že není žádná stopa na střeše a pravděpodobně nedošlo ke kontaktu těla shora“ (s. 7 protokolu), čímž „začal celý tento problém“ (s. 7 protokolu). K tomu je nutno říci, že uvedené sice, ovšem pouze izolovaně nahlíženo, skutečně vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 13. 10. 2019 (č.l. 46-50 spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 101/2020), v němž je (na č.l. 49, rubová strana) v rubrice „II Popis stop pokračování“ konstatováno: „Na střeše V1 nebyly nalezeny žádné stopy, tělo chodkyně L. C. se střechy V1 zřejmě nedotklo.“ Stopa na střeše je ovšem bezprostředně dokumentována v připojené fotodokumentaci (č.l. 51-73 označeného spisu), k níž byl vyhotoven záznam s datem 14. 10. 2019, resp. tato fotografie je obsažena i na CD (připojeném k č.l. 51 označeného spisu), kde je jí přiřazeno č. 2177-063 (a je na ní uvedeno datum: „13/10/2019“). Přitom této skutečnosti (rozdíl mezi citovaným konstatováním policejního orgánu a obsahem vizuálního náhledu na tuto fotografii) si byl obžalovaný dostatečně a jednoznačně vědom, což vyplývá i z jeho poukazu na předmětnou fotografii v hlavním líčení, včetně jejího předložení (č.l. 719-721). V hlavním líčení přitom také opakovaně na svou obhajobu obžalovaný uváděl, že metodu tzv. navinutí lze použít jen tehdy a použil ji proto, že chodkyně nebyla odhozena a její tělo „nešlo přes střechu“. V důsledku toho, že nemohla přeletět v žádném případě přes střechu potom dle svého tvrzení nepoužil metodu tzv. odhození, protože k té je třeba stopy na střeše. Navzdory tomu obžalovaný jako profesionál vykonávající znaleckou činnost ve svém znaleckém posudku, ani když k němu byl slyšen v hlavním líčení v předmětné trestní věci, nepoukázal na to, že je zde v mezích jeho odborného stanoviska a náhledu s ohledem na předloženou fotografii myslitelná konkurující alternativa, tj. že tělo chodkyně se pohybovalo přes střechu, a tudíž metodu tzv. „navinutí“ potom v případě této varianty nelze užít. Tudíž ani tato jeho obhajoba lege artis neobstojí.
41. Obžalovaný naopak jako dlouholetý a zkušený znalec, vykonávající znaleckou činnost v době vypracování předmětného znaleckého posudku téměř celých 30 let, věděl, že jím takto vypracovaný znalecký posudek bude v řízení ve věci obžalovaného M. V. před soudem sloužit jako jeden z důležitých a přímo klíčových důkazů, a že soud bude muset k jím vysloveným odborným názorům a závěrům znalce přihlížet a s těmito se ve svém rozhodnutí vypořádat. Při vědomí toho pak ve svém znaleckém posudku použil označené metody způsobem a za okolností, jak bylo shora popsáno.
42. Na svých tvrzeních obsažených ve znaleckém posudku pak setrval obžalovaný i v následném výslechu znalce v řízení před soudem, v hlavním líčení u Městského soudu v Brně v trestní věci obžalovaného M. V. vedené pod sp. zn. 3 T 101/2020, kdy jednoznačně preferoval jím použité metody, jakož i na jejich základě učiněné závěry, ačkoli byly v rozporu s předchozím znaleckým posudkem vypracovaným Ing. Jiřím Medunou, na což byl soudem výslovně upozorňován a v konkrétnostech na důvody odlišných přístupů dotazován. Podstatné okolnosti, resp. závěry, které jsou v důsledku toho vědomě hrubě nepřesné a zkršené, byly následně prokázány obsahem revizního znaleckého posudku doc. Ing. Aleše Vémoly, Ph.D., dlouholetého ředitele Ústavu soudního inženýrství Vysokého učení technického v Brně (v letech 2014-2020) a současně jednoho Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

z nejrenomovanějších znalců v daném oboru v Jihomoravském kraji, resp. výsledkem tohoto znalce v hlavním líčení.

43. Předmětného jednání se obžalovaný dopustil přinejmenším v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku, neboť věděl a byl co do myslitelné alternativy jednoznačně srozuměn s tím, že by shora kritice podrobené závěry jeho znaleckého posudku mohly pomoci obhajobě obžalovaného M. V. (ve věci vedené před Městským soudem v Brně pod sp. zn. 3 T 101/2020) s důsledky, že na příslušné dopravní nehodě nenese žádné zavinění, případně že míra jeho zavinění je nižší.
44. Není přitom žádných pochyb o tom, že se v daném případě ohledně určení nárazové rychlosti vozidla a ohledně předchozího závěru o vedení chodkyně na kapotě vozidla (po inkriminovaném střetu v důsledku jejího vstupu do koridoru jeho pohybu zprava) jednalo o okolnosti, které měly pro rozhodnutí podstatný význam, byť konečné rozhodnutí soudů ve věci obžalovaného M. V. nakonec ze závěrů znaleckého posudku obžalovaného nevycházelo, jelikož soudy je nepokládaly za správné. Přesto (objektivní i subjektivní) zákonné znaky přečinu krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku byly jednáním obžalovaného naplněny, neboť zákonem není vyžadováno, aby v důsledku nepravdivého znaleckého posudku bylo vydáno nesprávné rozhodnutí.
45. **Při stanovení druhu trestu a jeho výměry**, ukládaného obžalovanému, soud vyšel v daném případě jednak ze společenské škodlivosti stíhaného jednání, a dále pak ze všech kritérií uvedených v ustanovení § 37 – § 42 tr. zákoníku o ukládání trestu. Především soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, k jeho chování po činu a postoji k trestnému činu v trestním řízení, k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život, jakož i k zákonem vyjmenovaným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.
46. Nejprve soud hodnotil povahu a závažnost spáchaného činu a význam chráněného zájmu, který byl jednáním obžalovaného dotčen. Objektem přečinu krivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku je zájem na řádném výkonu znalecké činnosti, neboť znalecké posudky mají často klíčový význam pro rozhodnutí orgánů veřejné moci, v tomto případě konkrétně soudu, tj. při výkonu spravedlnosti v demokratickém právním státě před nezávislým a nestranným soudem v mezích hodnot, na nichž je ústavní pořádek republiky založen (č.l. 1 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).
47. Způsob provedení činu obžalovaným se nevymyká variantám obvyklých typických jednání, jimiž bývá zpravidla naplněna aplikovaná skutková podstata, přičemž dlužno ve prospěch obžalovaného zdůraznit, že pohnutka a motiv jeho jednání nebyly zjištěny a soud rozhodně nemůže tvrdit, že by byl obžalovaný jakkoli motivován ziskovostí, ať již v podobě finančního nebo jiného prospěchu. Míra jeho zavinění byla prokázána pouze ve formě nepřímého úmyslu. Obžalovaný sice v hlavním líčení neprojevil reflexi stíhaného jednání a nesvědčí mu polehčující okolnosti spočívající v jeho doznání (§ 41 písm. l) tr. zákoníku) a že by případně trestného činu upřímně litoval (§ 41 písm. o) tr. zákoníku), nicméně je tomu tak zjevně toliko z toho důvodu, že obžalovaný kategoricky, setrvale a neochvějně prezentuje správnost a adekvátnost jeho (kritice podrobenému) postupu a jím použitých metod při vyhotovení předmětného znaleckého posudku.
48. Obžalovaný má vysokoškolské vzdělání. Je ženatý a má dva syny. Jeden z nich studuje na střední škole automobilní a obžalovaný vůči němu má vyživovací povinnost. Obžalovaný pobírá starobní důchod ve výši 28 456 Kč měsíčně a vlastní rodinný dům, který má dle jeho tvrzení hodnotu asi Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

šest až osm milionů korun, kdy ho postavil za šest milionů korun. V této souvislosti splácí hypotéku ve výši 20 000 Kč měsíčně, z níž zbývá doplatit něco přes půl milionu. Jeho úspory činí, jak se vyjádřil v hlavním líčení, asi jen 16 000 Kč. Když přestal vyhotovovat znalecké posudky, tak se mu měsíčně snížil příjem o osmdesát tisíc. Proto v případě jemu již uloženého peněžitého trestu ve výši 80 000 Kč tento hradil ve splátkách ve výši 5 000 Kč měsíčně.

49. Pokud se týče dosavadního způsobu života obžalovaného, v tomto směru soud zjistil, že nemá záznam v Evidenci přestupků. V evidenci Rejstříku trestů České republiky má dva záznamy, kdy k prvnímú odsouzení z roku 2007, u něhož bylo upuštěno od potrestání, nelze pro fikci neodsouzení přihlížet.
50. Dále pak byl obžalovaný shledán rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021 č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021 č. j. 9 To 247/2021-228 (pro sbíhající trestnou činnost) vinným ze spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku. Za to mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 80 celých denních sazeb po 1 000 Kč, takto v celkové výši 80 000 Kč, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecně se specializací opravárenství a technický stav motorových vozidel, doprava silniční městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod v trvání 2 roků.
51. S ohledem na shora uvedené a se zřetelem k tomu, že na straně obžalovaného nebyly zjištěny žádné polehčující, ale ani přitěžující okolnosti, považuje soud za přiměřený trest ukládaný obžalovanému souhrnný peněžitý trest ve výměře 100 celých denních sazeb, kdy výše denní sazby činí 1 000 Kč, přičemž celková částka peněžitého trestu je 100 000 Kč [§ 346 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, § 68 odst. 1, 2, 3 a 5 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku], ukládaný jednak za ve výroku rozsudku označený přečin a současně za sbíhající se přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl již odsouzen naposled citovaným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči (při současném zrušení výroku o trestu uloženého označeným rozsudkem dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku). Tento trest soud zpřísnil jeho kombinací s dalším souhrnným (navýšeným) trestem, kdy obžalovanému dále uložil podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, strojírenství všeobecně se specializací opravárenství a technický stav motorových vozidel, doprava silniční městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod na dobu 36 měsíců.
52. **K výroku pod bodem II. rozsudku:**
53. Výrok pod bodem 2) rozsudku soud oproti svému původnímu závěru obsaženému v trestním příkazu ze dne 15. 9. 2023 č. j. 90 T 93/2023-706 (kdy samosoudce intelektuálně vycházel z jiného argumentačního uchopení posuzované problematiky, v němž dle svého aktuálního přesvědčení dostatečně nevzal v úvahu okolností na něž bude dále poukázáno), po velmi pečlivé, v průběhu plynutí času co do výsledného odlišného závěru modifikované a následně dostatečně stabilizované úvaze, opřené o širší rámec spjatý s parametry a limity realizace důkazního procesu, jakož i takto zrcadleného postupu znalce, na jehož výsledek teprve posléze užívá (stricto sensu) své úzce vymezené odborné znalecké erudovanosti, odůvodňuje takto:
54. Obžalovaný ohledně jednání pod bodem 2) obžaloby v hlavním líčení uvedl, že se cítí být nevinný, a zdůraznil, že nepoužil žádnou zastaralou metodu, ale jediný vzoreček $s = v \times t$. Vypověděl, že k předmětné nehodě došlo v roce 2018 a hlavní líčení bylo konáno v roce 2021. Z každého ve věci realizovaného vyšetřovacího pokusu se udělal pláněk na A3, kde jednotliví svědci vypovídali

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

a znalec se na základě toho k tomu vyjadřoval. Současně poukázal na to, že učiněné výpovědi svědků jsou dle něho ovšem „úplně mimo realitu“. Proto si udělal sám přesný plánec. V této souvislosti poukázal především na to, že i do svého posudku napsal, že jde o problematiku určení přesného průběhu dopravní nehody, přesněji řečeno pravděpodobného kontaktu vozidla Fiesta s chodci. Spis obsahoval přes 600 stran a z toho 306 stran znaleckých posudků, které – což zdůraznil – řešily celou řadu dle něj protichůdných a technicky nepřijatelných výpovědí. Přistoupil k tomu tak, že přečetl všechny výpovědi, které byly k dispozici, a podle kterých by mohl brát v úvahu různé varianty, především co řekl Š., K., druhý K., a co řekl obžalovaný. Vypověděl, že se seznámil takto se všemi výpověďmi a dával si je dohromady. K dotazu uvedl, že si potom neurčoval vedle sebe myslitelné varianty, které by vyplynuly z výpovědí. Zdálo se mu, že všechny výpovědi svědků byly učiněny po strašně dlouhé době a po dlouhé komunikaci mezi sebou navzájem. Nejpříjemnější výpovědi tak byly u těch, kteří byli sražení a kteří na tu situaci nějak reagovali. Podle nich vyhodnotil a vymezil skutkovou situaci v daném případě. Rovněž se obžalovaný s odkazem na konkrétní okolnosti vyjádřil tak, že obžalovaný v označené trestní věci jednal nepřijatelným způsobem a jeho chování nebylo normální.

55. V hlavním líčení bylo potom výsledkem obžalovaného a listinnými důkazy (v této části ve shodě se zněním obžaloby) jednak prokázáno, že obžalovaný dne 31. 8. 2021 v XXXXX, jako znalec jmenovaný rozhodnutím předsedy Krajského soudu v Brně Spr 670/91 ze dne 20. 2. 1991, na základě žádosti obhájce obžalovaného T. Ch., vypracoval znalecký posudek č. XXXXX z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, který mu následně předal, a tento jej předložil v Olomouci odvolacímu soudu jako důkaz v rámci odvolacího trestního řízení vedeného u Vrchního soudu v Olomouci pod sp. zn. 3 To 48/2021 v trestní věci obžalovaného T. Ch., nar. XXXXX, kdy veřejné zasedání se konalo dne 15. 12. 2021 v Olomouci, na Masarykově tř. č. 609/1 v budově Vrchního soudu v Olomouci v době od 9:00 hod do 10:05 hod., přičemž T. Ch. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 11/2020-893 ze dne 6. 5. 2021 uznán vinným ze spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku a zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (č.l. 45-114, č.l. 357-371, č.l. 372-380, č.l. 657-659, č.l. 668, č.l. 669; č.l. 893-921, č.l. 931, č.l. 932, č.l. 953-961 spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 52 T 11/2020).
56. Ohledně bodu 2) byl skutkový stav obžaloby dále co do trestněprávně nahlíženého jednání vystaven tak, že obžalovaný „konkrétně nesprávně popsal celý nehodový děj týkající se střetu vozidla obžalovaného T. Ch. a poškozených J. K. a R. L., tím, že uvedl, že nejprve došlo ke konfliktu mezi řidičem vozidla obžalovaným T. Ch. a D. Š., kdy v té době v altánku, který byl vzdálen od místa konfliktu 16 metrů seděli bratři K. a L., čas do místa střetu z nulové rychlosti byl cca 2,9 s, dále uvedl, že lze předpokládat, že bylo technicky přijatelné, že v čase, kdy někdo volal, ať ho zastaví, uběhlo od rozjezu cca 0,5 - 1,0 s, v tom okamžiku bratři K. vstali a šli řidiče vozidla obžalovaného T. Ch. zastavit, k tomuto potřebovali čas cca 2 s, v čase, kdy vstoupili řidiči do místa střetu - tj. 0,5 m za středovou čáru, bylo vozidlo obžalovaného T. Ch. vzdálené od místa střetu 0,0 - 0,4 s a řidič vozidla obžalovaný T. Ch. i při dobré reakci 0,8 s neměl čas střetu zabránit,“ a dále, že „především ale nesprávně určil, že technickou příčinou dopravní nehody - střetu s chodci bylo jejich náhlé vběhnutí do jízdní dráhy pohybujícího se vozidla v blízkosti cca 0,5 od středové čáry, kdy poškození řidiči vozidla obžalovanému T. Ch. vytvořili neočekávanou překážku a ten již nemohl danému střetu zabránit“. Konečně dle obžaloby „závěry znaleckého posudku jsou v rozporu s dalšími důkazy provedenými v tomto trestním řízení, stojí zcela izolovaně mimo další provedené důkazy“.
57. Přitom se obžaloba opírala o závěry znalce F. K. [podrobně vyložené ve znaleckém posudku ze dne 30. 12. 2018 č. XXXXX, jeho doplňku č. 1 ze dne 19. 3. 2020 a doplňku č. 2 ze dne 20. 10. 2020 (č.l. 100-162, č.l. 374-417, č.l. 529-609 spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 52 T 11/2020)] Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

a v návaznosti na ně o odlišná skutková zjištění a na ně navazující závěry, obsažené v citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2021 č. j. 52 T 11/2020-893.

58. Tímto vymezením ovšem obžaloba primárně (a z povahy věci neoddelitelně) obsahově vytýká obžalovanému, že nesprávně vyhodnotil výpovědi jednotlivých svědků a dalších důkazů, které měl k dispozici ve spisovém materiálu a vytvořil z nich nesprávný skutkový rámec, od něhož posléze své znalecké závěry odvodil.
59. Ze znaleckého posudku obžalovaného ze dne 31. 8. 2021 poř. č. 504-44/2021 z oboru doprava, odvětví doprava silniční, doprava městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, soud jednak zjistil, že zadání směřující na obžalovaného coby znalce bylo v předmětné věci vymezeno takto:

Popsat pravděpodobný průběh nehodového děje DN ze dne 12. 8. 2018.

Jaká byla technická příčina dopravní nehody?

Další zjištění při zpracování znaleckého posudku.

60. Obžalovaný v znaleckém posudku, po úvodním popisu ohledání místa činu a poukazu na příslušný bezpečnostní předpis, reprodukuje výpovědi řidiče a svědků (s. 6-30 posudku), obsah znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Miroslava Datko, Ph.D., č. 760 ze dne 10. 12. 2018, a MUDr. Michala Zeleného, Ph.D. č. 3363 ze dne 24. 9. 2020, a obsah znaleckého posudku Ing. Františka Kropáče, Ph.D., ze dne 30. 12. 2018 č. 2494-60/18, z oboru doprava – městská – silniční, technické posudky o příčinách dopravních nehod, včetně jeho následného výsledku u hlavního líčení.
61. Na s. 60 posudku obžalovaný provádí, což je z pohledu naznačeného vymezení obžaloby významné, analýzu „pravděpodobného skutkového děje“, kdy zmiňuje výslovně, že v průběhu trestního řízení „došlo k řadě kategoricky rozdílných nelogických a technicky nepřijatelných výpovědí účastníků, jak mezi účastníky DN, tak samotných účastníků“. Dodává, že „technicky znalec by měl vycházet při zpracování znaleckého posudku ze zanechaných stop a jeho závěry by měly korespondovat s poškozením vozidla a s případným zraněním a měly by nějakým způsobem akceptovat výpovědi.“ Obžalovaný v posudku poukazuje na to, že: „Vzhledem k množství různých rozdílných a převážně nelogických výpovědí, nebylo by efektivní a ani v silách hodnotícího znalce zpracovat mnoho desítek rozličných posudků, které by se lišily v rozdílnosti zadání, tak se znalec snažil bez **spekulací** (*tučně zvýrazněno v posudku*) zpracovat znalecký posudek na základě nezpochybnitelných podkladů PCR a výpovědi účastníků a svědků, kteří se výpověďmi diametrálně neměnili a to při zachování a respektování kompletního nálezu“. Na to organicky navazuje bod 2.3. označený slovy „Výpisy podstatných svědeckých podkladů s vyjádřením hodnotícího znalce“, kdy obžalovaný vyjmenovává a reprodukuje tvrzení svědků D. Š. (s. 60-61), J. K. (s. 61-62), R. L. (s. 62-63), O. K. (s. 63-64) a J. K. (s. 64-65), na něž vždy navazuje závěrečná rubrika označená slovy: „Hodnotící znalec“, v níž obžalovaný uvádí, jak ony příslušné výpovědi vyhodnotil a co z nich dle jeho přesvědčení vyplývá. Poté pod bodem 2.4. posudku provádí obžalovaný „Analýzu poškození vozidel a zanechaných stop na vozidle Ford Fiesta včetně korespondence zranění“ (s. 65-67). Následuje bod 2.5. označený „Pravděpodobný rozjezd vozidla Ford do MS s J. K. a L.“, v němž obžalovaný rovněž zmiňuje, z jakých částí výpovědí svědků vycházel (s. 68-69).
62. Posléze pod bodem 3. Závěr (s. 69-70) nejprve obžalovaný popisuje, a to právě v návaznosti na jím učiněné skutkové závěry (1.) „pravděpodobný průběh nehodového děje DN ze dne 12. 8. 2018“, v němž v podstatě vyhodnocuje jednotlivé rekapitulované důkazy a činí „skutkový závěr“, z něhož vychází, aby pod bodem (2.) zodpověděl otázku „Jaká byla technická příčina dopravní nehody“, k níž uvádí, že „technickou příčinou DN - střetu s chodci bylo jejich náhlé vběhnutí do jízdní dráhy pohybujícího se vozidla v blízkosti cca 0,5 od středové čáry, kdy řidiči vozidla Ford

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

Fiesta vytvořili neočekávanou překážku a ten již nemohl danému střetu zabránit,“ (míněno v předmětné trestní věci obžalovanému T.Ch.).

63. Finálně (3.) coby „další zjištění při zpracování znaleckého posudku“ a takto zcela v závěru znaleckého posudku obžalovaný považoval za nutné výslovně uvést, že: „Ve výpovědích účastníků a svědků byly rozporuplné, nelogická až technicky nepřijatelné údaje, které mj. pramenily z toho, že DN se stala dne 12. 8. 2018, prověrka na místě samém dne 9. 7. 2020 a poslední HL 6. 5. 2021, kdy od prvotních výpovědí uběhlo skoro 3 roky a svědci, jak sami uvedli, jsou kamarádi a několikrát v roce se vidají a vše rozebírali. Z jejich výpovědí bylo patrné, že některé situace vidět nemohli a znají je spíše z doslechu“.
64. Podstata obžalovanému vytýkaného jednání tak očividně spočívá v tom, jaké vyvodil z důkazního materiálu, který měl k dispozici, ustálení skutkového děje (skutkový základ, skutkové zjištění), na němž teprve výsledný odborný znalecký závěr vytvořil. Otázkou nastolenou z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného z pohledu podané obžaloby tedy není (a nemůže být), zda tento skutkový závěr vyvodil obžalovaný „správně“, tj. v tom smyslu, zda ho vyvodil či nikoliv shodně jako ve svém znaleckém posudku Ing. František Kropáč, Ph.D. [ze dne 30. 12. 2018 č. 2494-60/18, včetně jeho doplňku č. 1 ze dne 19. 3. 2020 a doplňku č. 2 ze dne 20. 10. 2020 (č.l. 100-162, č.l. 374-417, č.l. 529-609 spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 52 T 11/2020)], leč to, zda, v jakém směru a nakolik (do jaké míry) v naznačených souvislostech obžalovaný vyvodil závěr, který je (a již zcela zjevně) nepřijatelným excesem, tj. zjevně se vymyká mezím akceptovatelných (z důkazních podkladů plynoucích) myslitelných skutkových alternativ a teprve v tom případě potom i to, zda tak učinil zaviněně.
65. Uvedené se konečně zjevně podává již i z prvotně „podnětového“ konstatování Vrchního soudu v Olomouci v usnesení ze dne 15. 12. 2021 č. j. 3 To 48/2021-953 (č.l. 372-380), kdy tento soud v odvolacím řízení nevyhověl návrhu na provedení důkazu shora označeným znaleckým posudkem obžalovaného a v této souvislosti co do důvodů nevyhovění provedení tohoto důkazního návrhu ve zcela obecném rámci poukázal na to, že „v konkrétním případě znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Petrem Vlkem nelze přecíst proto, že není naplněna jedna ze základních podmínek takového postupu. Jednoznačně jsou totiž dány podstatné pochybnosti o věcné správnosti tohoto důkazu. Závěry vyplývající ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Petrem Vlkem stojí izolovaně, jsou v rozporu s ostatními důkazy, které byly provedeny“. K tomu odvolací soud (pod vlivem tehdy aktuálního odsouzení obžalovaného, který ovšem předmětný znalecký posudek vypracoval v době ještě před svým pravomocným odsouzením) dodal: „Platí, že pokud některá z podmínek, za kterých lze přecíst písemné vyhotovení znaleckého posudku není naplněna, nelze tento důkaz provést jeho přečtením. Za popsaného stavu pak pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku vypracovaného Ing. Petrem Vlkem (při plném respektování všech základních zásad trestního řízení) nepochybně posiluje skutečnost, že znalec Ing. Petr Vlk již v minulosti prokazatelně vyhotovil nepravdivý znalecký posudek“ (v této souvislosti měl na mysli odvolací soud odsouzení obžalovaného pro spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 24. 3. 2021 č. j. 2 T 53/2020-178 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2021 č. j. 9 To 247/2021-228).
66. Je nepochybné, že jádrem a základem tehdejších výhrad směřujících vůči jeho znaleckému posudku byl způsob a výsledek, jakým použil (příp. nepoužil) a vyhodnotil k dispozici jsoucí důkazy, na nichž znalecký závěr vybudoval. Pokud se potom v obžalobě apodikticky uvádí, že závěry předmětného znaleckého obžalovaného jsou „v rozporu s dalšími důkazy provedenými v trestním řízení a stojí zcela izolovaně mimo další provedené důkazy“, státní zástupkyně neuvedla, které důkazy v tom rámci dle jejího přesvědčení vyhodnotil obžalovaný nesprávně, resp. s jakými konkrétními důkazy jsou závěry jeho znaleckého posudku v rozporu, v jakém směru a do jaké míry Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

(v jakém rozsahu) a nakolik a vůči jakým důkazům „stojí izolovaně“ (byť jde očividně o obecně konstruovanou formulaci převzatou z citovaného usnesení Vrchního soudu v Olomouci). Zajisté je v tomto ohledu zcela nedostatečné tvrzení státní zástupkyně (uvedené v odůvodnění obžaloby), že „závěry (mysleno obžalovaného) jsou navíc v rozporu s ostatními důkazy, které byly ve věci provedeny, a to jak se svědeckými výpověďmi, tak i znaleckými posudky z odvětví soudního lékařství ohledně zranění poškozených“.

67. Problémem souvztažným a současně důvodem k větší zdrženlivosti ohledně posuzování „nesprávných skutkových závěrů znalce“, na nichž je tvrzení obžaloby pod bodem 2) primárně postaveno, je i skutečnost, že dle zákonného omezení „znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů“ (§ 107 odst. 1 tr. řádu), byť nicméně současně znalec zpravidla musí, což plyne z povahy věci, na důkazech vystavět (v mezích z toho plynoucích myslitelných variant) výchozí skutkový závěr, a to i případně alternativně.
68. V této souvislosti je tudíž zapotřebí zdůraznit, že obžalobou nebylo tvrzeno a konkrétně označeno, v rozporu s kterými konkrétními důkazy, v jakém směru a v jakém (již naprosto nepřijatelném) rozsahu obžalovaný rekonstruoval „skutkový stav“, jakož konkrétně ani to, která vstupní důkazní data případně obžalovaný záměrně deformoval, které důkazy záměrně přehlížel, příp. která fakta záměrně upravil, resp. které konkrétní důkazy vyhodnotil tak, že by toto hodnocení zjevně vybočovalo z rámce v úvahu přicházejících myslitelných skutkových alternativ či by bylo zjevně v rozporu s pravidly jejich logického hodnocení apod. Apodiktické a všeobecně formulované tvrzení státní zástupkyně k založení trestní odpovědnosti obžalovaného, který předtím nadto ani nedostal v předmětném trestním řízení prostor vyložit a objasnit své hodnotící úvahy a znalecké závěry před soudem, v tomto směru očividně nestačí.
69. Řečené platí tím spíše (*argumentum a fortiori*), že uvedené požadavky na určitost a nezbytnou přesnost konkrétně vymezených výtek jsou spjaty i s řádnou realizací důkazního procesu ze strany soudu, resp. s požadavky kladenými na akceptovatelnost kritických výtek, pokud hodlá odvolací soud při své přezkumné činnosti zvrátit skutkové závěry soudu I. stupně, aniž by sám dokazování opakoval či prováděl další důkazy.
70. Sluší se tak uzavřít, že vůči „hodnocení důkazů“, resp. konkrétnímu utváření potřebného podkladového skutkového závěru obžalovaným v rámci jeho shora označeného znaleckého posudku nebyly vzneseny státní zástupkyní žádné, nadto pak zřetelně konkrétně formulované výhrady, dle nichž by kupříkladu „hodnocení důkazů a tomu přijaté skutkové závěry“ byly výrazem *zjevného faktického omylu či excessu logického (vnitřního rozporu)* [kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2804/10, I. ÚS 564/08, III. ÚS 751/06, usnesení sp. zn. III. ÚS 3590/11, II. ÚS 2464/11, IV. ÚS 2825/10, a další], případně výhrady, dle nichž konkrétně označené *skutkové vývody vůbec nemají obsahovou spojitost s konkrétními důkazy*, nebo že *nevyplynají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení*, nebo že *jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod.* [srov. kupř. usnesení Nejvyššího soudu č. j. 4 Tdo 54/2013-42, 7 Tdo 725/2012-70, 6 Tdo 1063/2011-34, 3 Tdo 797/2011-106, 11 Tdo 358/2011-30, a další]. Na okraj soud poznamenává, že tyto požadavky přitom klade soudní praxe na soudce, kteří jsou *ex professo* povoláni hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 tr. řádu).
71. Na znalce však nelze klást v daném ohledu natolik kvalitativní požadavky jako na soudce, u nichž jde o aspekt jejich profesní erudice. Naopak i v naznačeném rámci je zábranou vůči nesprávnému rozhodnutí soudu (při provádění a hodnocení důkazu znaleckým posudkem) povinnost soudu, aby provedený důkaz znaleckým posudkem (v daném trestním řízení kritice vystavený znalecký posudek obžalovaného) i pod tímto aspektem hodnotil jako každý jiný důkaz, to znamená na podkladě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy a Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Rogulská.

vyvodil z toho příslušné závěry. Odtud podává se konstatování judikatury, že soud při svém rozhodování sice vychází ze znaleckých posudků, nicméně je chybou, pokud spoléhá pouze na závěry znalců a tento důkaz sám nehodnotí (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 49/06 a sp. zn. III. ÚS 299/06).

72. Zastaralé metody znaleckého zkoumání, které neodpovídají současným užívaným moderním metodám znaleckého zkoumání v daném oboru potom v předmětném znaleckém posudku použity nejsou, resp. takovou metodu v obžalobě státní zástupkyně ani neoznačila a nečinila tak navzdory znění obžaloby ani k dotazu u hlavního líčení.
73. Vycházejí z vyloženého posouzení obžaloby v její části pod bodem 2), soud s ohledem na provedené dokazování a zjištění z něho plynoucí obžalovaného (rovněž při důsledném respektování zásady *in dubio pro reo*) obžaloby výrokem pod bodem II. rozsudku podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává být i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Brno, 12. března 2024

JUDr. Libor Hanuš Ph.D. v.r.
samosoudce